

DIUMENGE IV DURANT L'ANY (B)
Homilia del P. Manel Gasch, monjo de Montserrat
28 de gener de 2018
Dt 18,15-20 / 1 Co 7,32-35 / Mc 1,21-28

En una entrevista de fa uns 25 anys a creients diversos, un important polític espanyol es va declarar creient i en preguntar-li si havia tingut alguna experiència religiosa va dir: "No. Tampoc l'espero ni n'experimento cap desig". Sense entrar en la fe personal d'una altra persona o en aproximacions diferents al misteri de Déu, que són sempre sagrats, la situació té un gran interès perquè planteja d'una manera molt moderna el tema de l'encontre directe amb Déu, que feia ja tanta por al poble jueu com al polític de l'entrevista, i per la qual por, temor o respecte el mateix poble jueu establí dir que no se'l podia veure cara a cara i que no es podia pronunciar el seu nom.

La nostra primera reacció quan veiem una ombra de Déu, podria ser encara la de fugir. A diferència del que passa amb la tradició jueva, des de Jesucrist: ens trobem amb Déu cara a cara i ens és molt més assequible tenir i desitjar una experiència religiosa com a part de la nostra fe. El fragment de l'evangeli d'avui ens ho explica quan resumeix l'encontre de Jesús amb el "posseït d'un esperit maligne" amb aquesta frase: "Sé qui ets tu: el sant de Déu".

És amb força sorpresa, estimats germans i germanes, que sovint a l'Evangeli trobem aquestes confessions tan fortes de la identitat de Jesús de Natzaret, en personatges irrellevants, en malalts, en bojós anònims. Em sorprèn com tot plegat ens presenta un missatge i una situació tan alternativa a allò que en diríem el pensament correcte, tan aquell que se'ns cola personalment en nosaltres com el que domina la societat.

I és que la majoria de nosaltres anem per la vida pensant que sabem alguna cosa. En l'evangeli d'avui se'ns denuncia clarament aquesta presumpció respecte Déu, aquesta actitud de pensar que podem trobar Déu i reconèixer Jesús per la nostra preparació: A Jesús no el van reconèixer els mestres de la Llei sinó que el va reconèixer primer un boig, un malalt mental, algú que necessitava ser guarit. El va reconèixer en la debilitat de la seva malaltia, i la primera reacció va ser d'espant perquè segurament estava tan instal·lat en la seva manera de ser, tot i que aquesta fos una malaltia, que li feia por un canvi: però malgrat tot el va reconèixer com el sant de Déu i, no sabem si per això o per la senzilla voluntat de Jesucrist de guarir-lo, va ser guarit.

A Jesús el van reconèixer la gent normal de Galilea. Ho van fer des del principi de tot. No oblidem que encara estem llegint el primer capítol de l'evangeli de Sant Marc. Van reconèixer que tenia autoritat. Aquesta autoritat que la teoria deia que tenien els mestres de la Llei, els "ben preparats"; els qui sabien molt bé que el poble esperava un Messies, un Profeta especial i diferent ja promès per mitjà de Moisès com hem llegit a la primera lectura. Segurament eren capaços de recitar de memòria tots els fragments de la Llei que s'hi referien, i de fer una exposició completa sobre les característiques que havia de tenir, d'on havia de venir, com es presentaria i tot el que vulgueu. Però quan realment va ser aquí el van reconèixer una altra gent: pastors, dèbils mentals, un lladre crucificat al seu costat.

Tinc la impressió que escoltem constantment en molt contexts diversos molts mestres de la Llei especulant i jutjant sobre tot, però no només no hi veig Jesucrist en el que diuen, sinó ni tan sols no hi veig alguna cosa que mereixi ser creguda o tinguda en compte, que ens reporti a algun tipus de veritat.

L'evangeli d'avui ens diu que la gent de Galilea van reconèixer en Jesús l'autoritat: Què és autoritat? Autoritat ve del verb llatí *augere*, que significa fer créixer, un autor és

qui fa créixer quelcom del no res. Tenir autoritat és tenir poder per fer créixer. Això és el que van reconèixer en Jesús els contemporanis i compatriotes. La gent que el sentia i que el veia actuar hi van veure que tenia la capacitat de fer-los créixer. La paraula grega de l'evangeli per a dir autoritat *ex-ousia*, ve a dir a el mateix. Treure fora l'essència..., fer sortir el millor de nosaltres mateixos.

La reflexió i la contemplació de l'encontre entre el "posseït" i Jesucrist m'han fet veure més clar com és de sorprenent el Senyor, que se'ns pot fer present i provocar reaccions inesperades: en el malalt mental que reconeix Jesús hi ha una primera reacció de por davant la possibilitat de ser guarit, és la por a canviar que moltes vegades ens envaeix a tots...estem tan bé en les nostres zones de confort, de creixement controlat i no volem que ningú, ningú, ni tan sols Déu ens hi desinstal·li. Jesucrist té aquesta capacitat de remoure'ns i en l'Evangeli d'avui ens convida a convertir-nos, a creure en ell, a reconèixer-lo més enllà del convencionalisme.

Sense ser-ne sempre molt conscients cada vegada que li diem una paraula a Déu, estem reconeixent-lo, estem dient que és algú per nosaltres i ens dirigim a Déu innombrables vegades en les nostres vides com la cosa més normal del món, parlant-li de tu o de vós, cantant-li, utilitzant pregàries d'altres persones o pròpies....fins i tot molts ho fan en la solitud del silenci personal, sense paraules.

A això en diem tenir fe, creure que Déu existeix. Ser capaços de trobar-nos amb Jesucrist i deixar que actuï, com en el cas del malalt de l'evangeli d'avui. Això, sigui o no una experiència religiosa, és el que estem celebrant una vegada més avui diumenge en aquesta Basílica de Montserrat, compartint la paraula i l'eucaristia.